

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roesselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het Wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een Angstig Avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — 328. De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's Avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het Beleg van den Ravenburg. — 344. Een Avontuurlijke Vacantie. — 345. De Vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Heid van Maldeghem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders Helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De Jonge Kolonist. — 358. De Herder van de Hooglanden. — 359. Na lieder komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 363. De Durver in de Prairie. — 364. De jonge Hovenier. — 365. De sluwe Goochelaar. — 366. De valsche Boudewijn. — 367. De zonderlinge Bezoeker. — 368. De schrik van het dorp. — 369. De Plaaigeest. — 370. Bij de Eskimo's. — 371. Ewyn, de lijfgeene. — 372. De eenzame Hoeve. — 373. Het schot in den Avond. — 374. De Stiefmoeder. — 375. Gescheiden Vrienden. — 376. Het Avontuur der Kerstzangers. — 377. Hoogmoed gebroken. — 378. De Cirkusjongen. — 379. Uit het Cirkus. — 380. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

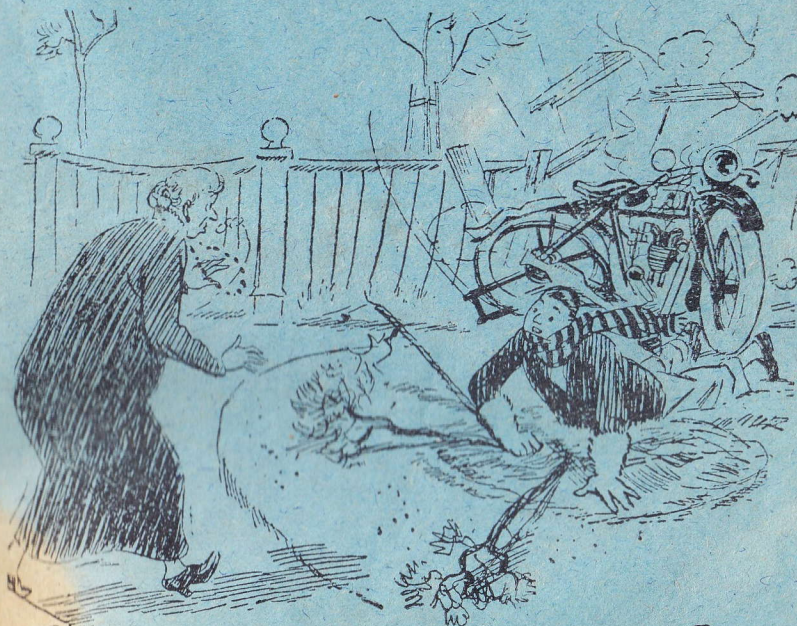
UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren

Nr. 453.

A. HANS.

Een Smokkelavontuur

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

EEN SMOKKELAVONTUUR

I.

Walter Emmens verbleef met de vacantie te Knokke, de badplaats aan de Noordzee, niet ver van de Nederlandsche grens. Zijn ouders waren zeer rijk en bezaten op het Zoute — zooals een deel van de badplaats heet — een groote villa, die in een schoonen hof stond. Walter had drie zusjes, en een grooteren broer, Steven. Die broer, achttien jaar oud, was niet elken dag te Knokke, want hij moest dikwijls met zijn vader op 't kantoor te Gent werken. Mijnheer Emmens had daar een linnenfabriek en hij kon er niet steeds weg blijven.

Walter vond het te flauw om met zijn zusjes te spelen en zwierf liever rond. Dan voerde hij dikwijls allerlei kattekwaad uit.

Als hij de kans zag, ging hij uit met Leon Venkels, den zoon van den hovenier, die veel op de villa van den heer Emmens werkte. Leon was veertien jaar, evenals Walter, en kende de gan-

sche omgeving van Knokke op zijn duimpje, tot aan het Zwin en zelfs het Hollandsche stadje Sluis toe. Mevrouw Emmens kon weinig op haar zoon letten, want ze leed veel aan hoofdpijn en zat dan het liefst rustig op het strand, of, als het daar te warm was, in een half donkere kamer van de villa. De zusjes gingen met de gouvernante uit. Walter achtte zich te groot voor zulk geleide. Hij beleedigde de gouvernante dikwijls. Ze kon niets van hem verdragen, beweerde hij altijd. O, hij benijdde eigenlijk het leven van Leon Venkels, die, nu het vacantie was, den geheelen dag deed wat hij wilde. Vader was altijd aan het werk, nu op deze, dan op die villa, en moeder waschte en streek in haar huisje achter het Zoute van 's morgens tot 's avonds en soms nog een stuk in den nacht, voor de badgasten. In de maanden Juli en Augustus immers moet de bevolking van zulk een zeeplaats de grootste verdiensten binnen halen. Dan valt er hard te arbeiden.

Op een Maandagmorgen waren vader Emmens en Steven weer naar Gent vertrokken. Steven reed er gewoonlijk op zijn motorfiets heen, maar, hij had nu met vader en den chauffeur in de auto plaats genomen, omdat het regende.

Walter verveelde zich dien voormiddag geweldig. Hij mocht van moeder niet naar buiten en hij had geen zin om te lezen, al had de gou-

vernante mooie boeken te voorschijn gehaald. Hij plaagde de jufvrouw weer.

Gelukkig brak tegen den noon de zon door de grauwe wolken. De lucht klaarde op en het werd een prachtige Zomermiddag.

Na het eten begaf de gouvernante zich met de zusjes naar het strand. Mevrouw Emmens had weer hoofdpijn en zou wat rusten op haar bed en misschien om een uur of vier ook naar zee komen.

Walter was al weggeslopen. Hij zat reeds lang met iets in zijn hoofd en dat plannetje zou hij vanmiddag uitvoeren. Nu zag hij er de kans toe. Hij wilde eens heerlijk met de motorfiets van zijn broer gaan rijden. Steven had hem er wel eens op laten zitten, op een plaats, waar geen gevaar was. Walter was nog te jong, om zoo'n gevaarlijk ding te besturen, en volgens de wet, mocht dat ook niet. Maar daaraan zou de knaap zich niet storen. Hij achtte zich een heelen baas.

Toen de gouvernante vertrokken was, keerde Walter naar huis terug. Stil opende hij de garage. Daar stond de motor zoo verleidelijk...

Walter voelde wel, dat er binnen in hem iets klopte... Hij wist, dat hij kwaad deed...

Toch duwde hij de motorfiets buiten en dan door den hof naar de straat. Vlug zette hij zich op 't zadel. De motor werd in gang gemaakt en plofte en ronkte.

Walter hoorde een verschrikte stem. Jeanne en Louise, de twee meiden, kwamen uit de keuken geloopt. Ze hadden bemerkt, wat Walter uitvoerde en riepen naar hem. De knaap zwaaid overmoedig met zijn linkerhand en reed toen weg. 't Ging goed, hoor, meende hij. De fiets waggelde wel wat, maar de baan was breed en vrij stil op dit uur.

Walter reed vroolijk voort en kwam op den weg naar den Oosthoek, een landelijk gehucht van Knokke.

Een verkeersagent aan een kruispunt schreeuwde iets naar hem...

— Ik ben nu doof, zei Walter bij zich zelf. Die man ziet, dat ik te jong ben, maar als hij denkt, dat ik voor hem zal stoppen, is hij mis... Een proces-verbaal wil ik niet hebben... Ik reed hem vlug voorbij en hij heeft geen tijd gehad het nummer op te nemen. Ik laat me niet pakken!

Walter kwam aan de wafelbakkerijen van Siska, waar nu bijna nog geen volk zat. Het was te vroeg. De knaap zwenkte een andere laan in en volgde de tramlijn. Hij voelde, dat hij al vaster en zekerder reed en dus kon hij de snelheid wel wat verhoogen. O, wat was dat plezierig! Een domme wet toch, die aan jongens als hij verbood op een motorfiets te zitten of een auto te sturen. Van den chauffeur had hij immers ook

al geleerd met vaders wagen te rijden, al kreeg de chauffeur daarvoor een geweldig standje van mijnheer Emmens, toen deze het merkte.

— Jongens als ik worden te kort gehouden, beweerde Walter bij zich zelf. Het verstand zit toch niet in de jaren. Ik rijd zoo goed als Steven.

Zoo rende hij eenige keeren rond over de lanen buiten de badplaats, zoodat hij den verkeersagent niet behoefde te ontmoeten. Er gingen nu al menschen in de richting van de wafelbakkerijen en velen keken verwonderd en geërgerd naar den jongen motorwielrijder. Sommigen zeiden zeker wel, dat het onverantwoordelijk was van ouders om aan zoo'n knaap al een motor te geven. En waarom liet de politie een kind toe, heen en weer te razen op zulk gevaarlijk tuig? Natuurlijk zou er straks een ongeluk gebeuren.

Walter merkte, dat hij opzien wekte en hij werd nog overmoediger en fierder. Hij zou nu ook maar eens stoutweg door het Zoute en Knokke rijden, en zelfs over den binnenkant van den zeedijk. Hij gevoelde zich een heelen held. Hij had thans lach aan verkeersagenten... Hij zou ze zoo rap voorbijvliegen, dat ze het nummer van de plaat niet konden lezen.

En Walter gaf weer gas. Hij volgde een laan langs villa's met tuinen... Daar moest hij een bocht nemen, maar hierin was hij nog geen baas.

Hij kon den draai niet houden, vloog in een

hofje en kwam te midden van een bloemperk terecht. Een oude dame, die juist haar rozen aan het bewonderen was, slaakte een gil van schrik. Een heer kwam dan ontsteld naar buiten geloopten.

— Domme kerel! riep hij nijdig. Kunt ge niet zien, waar ge rijdt! Natuurlijk hebt ge veel te hard gerend; dat is altijd zoo met die motor-gasten. Voetgangers moeten maar maken dat ze weg komen voor die gevaarlijke straatschenders!

Intusschen was Walter verdwaasd recht gekropen. Toen zag de heer, dat hij met een knaap te doen had.

— Hebt ge u pijn gedaan? vroeg de oude dame, die nu haar goed hart liet spreken.

— Neen, antwoordde Walter, al leek het hem of hij flink afgeranseld was geworden over heel zijn lichaam.

— Ge hadt uw beenen en armen kunnen breken en uw nek ook, zei de heer. Maar hoe komt gij op een motorfiets? Dat zal uw vader niet weten, he?

— Ik kan al lang rijden, stamelde Walter.

— Ja, dat merk ik... Onze bloemen vernielen... Ge hadt wel door het venster bij ons in huis kunnen terecht komen. O, zeker, ge zijt een meester in 't rijden.

— Och, hij kon er niet aan doen, sprak de oude dame vergoelijkend. Het is een ongeluk.

— Maar moeder, het scheelde weinig of hij had u omver gereden. Ge zoudt nu misschien dood geweest zijn! Wat zit zoo'n bengel op een motorfiets! Zeg, ventje, waar hebt ge dat ding weggekaapt?

— Nergens... 't Is onze motor, antwoordde Walter beleedigd.

— Toch niet de uwe... Van ons... dat is van uw vader zeker?

— Van mijn broer...

— Die dan toch veel ouder is... Geef mij eens uw naam op!...

Walter zette de motor overeind, maar dat lukte niet, want bij den val was het voorwiel verwrongen.

— Verstaat ge me niet? hernam de heer. Uw naam moet ik weten!

Walter zweeg nog.

— Wilt ge liever, dat ik de politie haal? vroeg de strenge man.

— Och, John, maak den jongen niet bang! Het was een ongeluk, zei de oude dame weer.

— Maar moeder, ik wil er dan toch eens met zijn vader over spreken.

Walter liep eensklaps hard weg. Hij hield niet van zulk een verhoor.

— Die vent mag naar mijn naam fluiten! bromde hij.

Er stonden eenige nieuwsgierigen vóór de

villa en een heer wilde den vluchtenden Walter tegen houden. Hij stak zijn beide armen uit en stond met de beenen vrij wijd van elkaar.

Walter, die zijn weg versperd zag, weifelde niet lang, maar schoot tusschen de beenen van den heer door en raakte den gediensigen badgast daarbij nog zoo hard, dat de man zijn evenwicht verloor en omver tuimelde. De knaap hoorde eenige scheldwoorden, maar rende voort.

— Mijn naam! hijgde hij. Ja, ik zal zoo gek zijn, om dien te noemen. Zeker om me dan bij de politie aan te geven! Ik ben zoo dom niet.

Wat verder zonk hij op een bank neer. En nu beseftte hij beter den toestand. Wat baatte het hem, of hij zijn naam verzwegen had? Als die heer het motornummer bij de politie opgaf, kwam hij immers toch te weten aan wie het rijwiel toebehoorde. En bovendien de motor moest weggehaald worden uit den hof van de vreemde villa.

Het werd Walter nu bang om het hart. De geschiedenis kon nog een leelijk staartje krijgen, een leelijke staart zelfs.

— Ik had toch beter gedaan mijn naam te zeggen, dacht Walter. Dan zou die heer niet naar de politie gaan. Zoo ik Venkels eens naar hem toestuurde! Die kan misschien alles in orde brengen. Ja, dat is het beste.

Venkels, de vader van Leon, werkte vandaag

in den tuin van een villa, dicht bij die van den heer Emmens. Walter had er hem kort na den middag gezien. Hij ging er nu heen. Hij riep den man naar de straat.

Venkels kwam.

— Wat ziet ge er uit! zei hij. Uw kleeren zitten vol aarde. Zijt ge gevallen?

— Ja... met mijn motor...

— Uw motor... Uw velo zeker?

— Neen, ik zat op de motorfiets van Steven. Ik kan immers goed rijden.

Walter vertelde, wat er gebeurd was. Venkels schudde het hoofd.

— Ge hebt wat uitgehaald, zei hij. Ge moest van zulk een gevaarlijk machien af blijven. Ge ziet, wat er van komt. En het ding is zeker in brokken?

— Neen... neen... het wiel is een beetje verwrongen... Ge zult het wel weer recht krijgen. Toe, haal de motorfiets en vraag aan dien mijnheer, dat hij niet naar de politie gaat en er ook vader en moeder buiten laat.

— De politie... dat kan nog zijn, Walter. Maar vader en moeder, ha, neen, voor hen houd ik zooiets niet geheim! Waar is die villa?

— Ik zal ze u wijzen...

— Kom dan meel! Wat ge toch al in uw hoofd haalt!

— Ik kan rijden...

— In iemands hof! Dat is geen groote kunst, hoor!

— O, ik was al wel drie maal tot aan Siska's huis geweest...

— Ja, stoef nu nog! Een geluk dat ge geen menschen omver gereden hebt!

— Kan ik het helpen, dat de motor uitgleed? De weg was nog nat, van den regen.

— Wel neen, de grond is al weer zoo droog als kurk... Ge moet zoo'n motor stil in de garage laten staan, dat is het beste voor de hoven en hekken en voor de menschen ook... En voor u zelf dan! Ge moogt van geluk spreken, dat ge er zoo af gekomen zijt, en ze u niet naar het hospitaal te Brugge moeten voeren. Zeg eens, mijn jongen was toch niet bij u, zeker?

— Ik heb Leon vandaag nog niet gezien.

— Een groot geluk! De kapoen zou in staat zijn van achter op de motorfiets te zitten. Dan waren er twee dwaaskoppen bijeen geweest, neem me niet kwalijk dat ik het zoo zeg! Uw vader en mijnheer Steven zijn zeker naar Gent?

— Ja...

— En uw moeder ligt met hoofdpijn te bed, he?

— Ja...

— Ik dacht het wel! Zoo hadt gij vrij spel... En ge zijt naar den Oosthoek gereden, nu er zoo veel menschen naar de wafelbakkerijen gaan!

Een geluk, dat ge er geen doziën omver gestuikt hebt. Ze loopen nu nog al dik op dat uur, ouders met kinderen en kennissen. En ziet ge u met uw motor in zoo'n groep botsen!

— Daarvoor kan ik te goed rijden, Venkels!

— O, ge wildet dan zeker eens aan die bloemen rieken... Ik zou het voortaan maar te voet doen, dat is veiliger.

— Ge praat flauw...

— Ik zou u zeker moeten bewonderen...

Hoe meer Venkels over het gebeurde dacht hoe erger hij het ook vond, dat zoo'n jongen zulke gevaarlijke streken uithaalde.

En hij bleef brommen, tot Walter zei:

— Ginder is het, waar die menschen staan... Ik blijf hier...

— Ha, nu hebt ge zooveel praats niet meer als op uw motor... Het is bij mijnheer Welton.

Venkels werkte soms ook op deze villa. Mijnheer Welton had het rijwiel recht gezet tegen den muur.

— Komt ge ook eens zien, Venkels? vroeg hij.

— Ja, mijnheer...

— De bloemen, die ge geplant hebt, zien er nu heerlijk uit. Een dwaze jongen, die motor wilde rijden, is er midden in gevallen... Hij had mijn moeder wel omver kunnen werpen... En de rakker wilde me zijn naam nog niet zeggen...

Hij liep hard weg... Eigenlijk is het nog een geluk, dat hij het kon doen, want er is groote kans geweest, dat we hem hier erg gewond hadden moeten binnen dragen.

— Ja, mijnheer Welton, ik weet er alles van. Die jongen staat ginder wat verder en zit zeer in de rats. Hij vreest, dat ge naar de politie zult gaan en hij heeft me naar u toe gezonden, om zoete broodjes te bakken. Het is Walter Emmens. Ge kent zijn vader zeker wel?

— Mijnheer Emmens, de fabrikant uit Gent?

— Ja...

— Ik laat er natuurlijk de politie buiten, want ten slotte valt al de last op de ouders, nietwaar? En ik wil ook geen schadevergoeding vragen. Maar de vader moet toch weten, dat zijn zoontje op een motor rijdt. Een volgende maal zouden er erger dingen kunnen gebeuren.

— Wees gerust, mijnheer Welton; ik zal de motor naar huis brengen en daar alles vertellen.

— Ik reken op u... Laat u niet beklappen door den rakker!

— Wat denkt ge nu dat ik in zoo'n geval partij zou trekken voor een deugniet, die een flinke straf verdient. Ik ben wel dikwijls in dienst van mijnheer Emmens, maar nooit in dien van zijn zoontje. Ik heb Walter al zijn vet gegeven. Slaan mag ik hem niet... ware het mijn jongen ge-

weest, hij zou seffens een rammeling gekregen hebben! Kan de motor nog rijden?

— Ik heb het wiel wat terug gewrongen... Rijden zal wel gaan, al is het scheef en schots...

Venkels vertrok met de gehavende fiets. Walter wachtte in groote spanning.

— Hier is de kar, zei de hovenier. Er zullen weer heel wat onkosten aan te pas komen.

— Is die heer naar de politie geweest?

— Neen... en hij doet het niet ook, maar ik heb hem beloofd bij u thuis, uw boekje open te doen.

— Luister, Venkels, ge moet nu niet flauw zijn! Het was toch een ongeluk... Ik kon het niet verhelpen...

— Dat ge op die fiets geklommen zijt? Ge zijt er van zelf op gevlogen door tooverij en toen is de motor in gang geschoten, ook van zelf, en het ding is aan 't rijden gegaan, nog van zelf... En het was allemaal tegen uw zin, he!

— Spreek nu niet zoo dwaas! Ik zal met de fiets naar een garage gaan... en dat wiel laten herstellen. Ik heb nog spaargeld...

— En van niets gebaren tegen uw ouders! Ik hoor u al afkomen...

— Ge wilt toch geen verklikker zijn.

— 't Is maar, wat gij verklikken noemt! Zaag niet, Walter, ik weet wat ik moet doen!

— Mij straf bezorgen...

— Dubbel en dwars verdiend!
— Ge zijt een laffe vent...
— Ja, scheld me nu maar uit. Dat is heldhaftig, nadat ge eerst boetvaardig bij mij stondt, toen ge mijn hulp noodig hadt! Zoo veel praats verkocht ge niet, toen ge bij mijnheer Welton lange beenen maaktet... en hem uw hielen toondet. Ik raad u aan uw mond te houden, want als ge zoo nog van die fijne namen voor me weet, zou mijn hand wel eens kunnen uitschieten recht naar uw kaak!

— Gij mij slaan!
— Ja... En uw vader zou me groot gelijk geven!

— Toch zijt ge een laffe verklikker! riep Walter, maar tegelijk rende hij weg.

Hij was er liefst niet bij, als Venkels op de villa aankwam.

— Mijnheer Emmens mag zijn zoontje wel eens goed onder handen nemen, bromde de hovenier. Maar ja, hoe zijn die jongens! Ik heb ook zulk een kapoen!

Jeanne en Louise, de twee dienstboden, stonden aan het hek der villa. Ze hadden geen rust, nu Walter op de motorfiets weg was. Ze hoopen hem spoedig te zien terug komen. Maar daar bemerkten ze Venkels, die het rijwiel voortduwde, en ze schrokken weer geweldig.

— Er is een ongeluk met Walter gebeurd, zei Jeanne.

— O, hij is misschien wel dood! jammerde Louise.

Ze liepen den hovenier tegemoet.

— Wat is er met Walter? vroeg Jeanne. Hij ligt zeker ergens gekwetst... of dood?

— Neen, neen, hij loopt op zijn beenen rond om weer nieuwe streken uit te halen.

— Heeft hij niets? riep Louise verlicht uit.

— Neen... Maar gij zijt ook twee slimmeriken om dien aap op zulk een gevaarlijk ding te laten rijden.

— Wij hebben nog geroepen, hernam Jeanne.

— Hij lachte ons uit en reed weg, vertelde Louise.

Venkels verhaalde nu wat er gebeurd was. Hij borg de motorfiets in de garage en wilde mevrouw spreken. Maar deze was nog op haar kamer en de meiden durfden haar niet te storen. Dit was streng verboden als ze hoofdpijn had. Ze beloofden mevrouw alles te vertellen.

— Dat is goed, maar vanavond kom ik nog eens terug, verzekerde Venkels.

II.

Walter besloot zoo laat mogelijk naar huis te gaan. Hij begaf zich in de richting van het bosch

en daar ontmoette hij Leon Venkels, den zoon van den hovenier. Hij vertelde niets van het ongeluk en vooral zou hij verzwijgen, dat hij Leons vader voor lafaard en verklikker uitgescholden had.

De jongens zwierven rond en kwamen aan het golfterrein. Dit is een uitgestrekt grasveld, waar de badgasten, vooral Engelschen, golf spelen, dat is met een bepaald soort stok een bal in verscheidene putjes slaan.

Op een der heuveltjes van het veld zat een heer, waarin Walter dadelijk den man herkende, die hem aan de villa van Welton had willen tegen houden.

— Ik zal dien bemoeial eens een poets bakken, dacht Walter.

— Die vent mag daar niet zitten, zei hij. Op het golfveld mogen alleen leden van den club komen.

— En wij zijn er ook, merkte Leon op.

— Dat is wat anders... We zullen dien mijnheer eens vast hebben...

Walter zocht eenige steenen.

— Wat wilt ge doen? vroeg Leon.

— Ook golf spelen... Deze steenen zijn ballen... en ik mik naar den kop van dien mijnheer daar...

— Pas op, ge zoudt hem kunnen kwetsen...

— Dat kan me niet schelen!...

De ondeugende knaap gooide nu en miste zijn doel. De jongens lagen ook achter een hoogte. Ze lachten, toen ze zagen, dat de heer om zich heen keek, nu het steenen rond hem regende.

Eensklaps smeed Walter raak. De heer kreeg een steen op het hoofd. Woedend rees hij op, maar hij ontdekte Walter en Leon niet. Wel naderden er een heer en een dame, die aan 't spelen waren. De getroffen man zette zich weer neer en wreef aan zijn hoofd. De twee spelers kwamen bij hem; het waren Engelschen. De heer vroeg in 't Fransch of de man zijn bal niet bemerkt had.

— Een bal, antwoordde deze. Gij werpt met steenen...

— Wat beweert ge nu?

— Zie eens naar mijn hoofd, welk een buil ik heb!

— Ja, die lijkt wel een golfbal. Maar mijnheer, ge weet, dat het veld voor het spel bestemd is en dus is het gevaarlijk hier te zitten rusten...

— Maar ik zeg, dat ge met steenen werpt! Zijn dat manieren!

— Ge vertelt onzin, hernam de Engelschman.

De ander nam eenige steenen op.

— Zie dan! zei hij.

— Die heb ik niet in mijn handen gehad. Ge houdt me toch niet voor een straatboef,

— Daar loopen twee jongens weg! riep de dame uit; die Leon en Walter zag vluchten.

De heer met den buil stond op.

— Ha, een herken ik, zei hij. Ik heb hem vandaag nog ontmoet. Ik weet, wiens veelbelovend zoontje hij is... Hij zal er van lusten. Ik bied u mijn verontschuldigingen aan.

Leon en Walter waren spoedig in een sparrenbosch verdwenen en lachten nog om de gooi-partij. Walter dacht, dat hij een heele held was.

Hij slenterde weer met Leon rond, maar naarmate het later werd, voelde hij als een zwaarder last op zijn gemoed. Hij moest toch naar huis. Tegen zeven uur kwam hij op de villa aan. Mevrouw Emmens zat reeds op den uitkijk. Zoo juist was Venkels geweest, die het verhaal, dat de dienstboden reeds gedaan hadden, nog eens uitvoerig over vertelde. En een uur te voren had een heer haar ook te spreken gevraagd en een buil op zijn hoofd getoond.

— 't Werk van uw zoon, zei hij. Er zal wat groelen uit dien jongen!

Hij deelde dan mee, hoe hij aan de villa, den vluchteling had willen tegenhouden, maar Walter hem verschalkte. En nu had die rakker wraak genomen, op de manier van een echten straatschender.

Mevrouw bood toen den bezoeker haar verontschuldigingen aan.

En nu zat ze treurig gestemd op Walter te wachten, die eindelijk thuis kwam. Mevrouw Emmens verweet hem zijn slecht gedrag.

— Ge wist, dat ik hoofdpijn had, zei ze dan. In plaats van mij wat te helpen door te zorgen, dat ik gerust kan zijn over u, doet ge me al dien last aan! Is het op die manier dat ge me lief hebt, kind? En hoe durft ge 's avonds bidden, na zulk een dag!

Walter had nu geen praats meer. Na het eten moest hij dadelijk naar zijn slaapkamer en mevrouw Emmens gaf hem huisarrest tot zijn vader uit Gent zou terug keeren. Dat was pas Donderdagavond... Walter mocht niet verder gaan dan den hof.

— Voor u blijf ik ook van het strand weg, zei moeder. Gij bezorgt mij een plezierige vacantie.

Walter bromde bij zich zelf, dat hij veel te streng werd gestraft. En het ergste moest nog volgen. Hij zag zeer tegen Donderdagavond op.

Mijnheer Emmens en zijn zoon kwamen uit Gent terug, blij gestemd, omdat ze nu weer eenige dagen op de badplaats konden vertoeven. Maar hun goed humeur verdween dadelijk, toen ze hoorden, wat er gebeurd was. Vader gaf Walter een pak slaag.

— En nu zult ge elken dag met uw zusjes en de gouvernante mee gaan naar het strand, beval

hij. Ge zijt nog te klein om alleen rond te loopen.

Steven was dadelijk naar de garage geloopt. Woedend voer hij tegen zijn broertje uit. Walters spaarpot moest er aan gelooven. De schuldlige kon zelf het herstel van de motorfiets betalen.

Ook moest Walter mee naar den heer, dien hij op het golfveld met steenen gebombardeerd had en hem om vergiffenis vragen.

III.

Eenige weken waren verloopen. En Walter had elken dag onder toezicht van de gouvernante gestaan. Nu kreeg hij wat meer vrijheid. En weer zwierf hij rond met Leon Venkels.

Walter was als bezeten om in een huisje, niet ver van het bosch, te zitten. Daar woonde Klaas Venkels, een broer van den hovenier. Maar Klaas paste niet zoo goed op, als zijn broer. Hij had een bekel aan geregeld werk en ging liever strooper en smokkelen. Hij was ongetrouwd en verbleef alleen in zijn schamele woning, eigenlijk een hut. Wat kon hij snoeven over zijn ontmoetingen met jachtwakers en tolbeambten! En natuurlijk was hij die mannen altijd de baas geweest, als ge hem moest gelooven. Walter wist niet, dat Klaas Venkels reeds twee maal te Brug

ge in de gevangenis had gezeten. Thuis sprak de knaap nooit over dezen zonderlingen vriend, want hij begreep wel, dat zijn ouders zulk een omgang streng verboden zouden hebben.

Nu Walter zijn vrijheid terug gekregen had, bracht hij ook een bezoek aan Klaas. Leon was nu niet bij hem.

Klaas ontving Walter zeer gul.

— Ik kom juist uit mijn bed, zei hij.

— En 't is drie uur! riep Walter uit.

— Ja, maar vannacht ben ik weer op gang geweest. Ik heb uit Sluis twintig kruiken drank gehaald. Er zaten twee douaniers achter me, ginder over het Hazengras. Ik kroop boven in een boom en die mannen liepen me voorbij. O, wat lachte ik in mijn vuistje! Om Klaas te vangen, zullen ze slimmer moeten zijn.

Walter luisterde weer gretig. Zulke avonturen schenen hem heerlijk toe.

— Ik zou ook wel eens willen meegaan op zoo'n smokkelreis, zei hij.

— Wel, doe het dan! Van mij moogt ge, verzekerde Klaas.

— Het is altijd 's nachts...

— Ha, natuurlijk! Denkt ge, dat ik over dag recht in de armen van de kommiezen wil loopen. Wij, stroopers en smokkelaars, zijn als de uilen en hebben de duisternis noodig. Maar kruip

's avonds laat uit uw venster! Toon, wat ge durft!

— O, dat zou wel gaan!

— Vooruit dan! Overmorgen moet ik weer op stap! Als ge hier om een uur of elf zijt, kunt ge mee.

— Dan heb ik een helper. Hij kan wel een kruik of zes dragen, dacht de smokkelaar.

Hij was zoo aan het kwaad gehecht, dat hij er ook een kind in wilde betrekken, zonder aan de mogelijke gevolgen te denken.

Walter aarzelde nog even. Het leek hem toch een stout plan om, als allen sliepen, de villa te verlaten. Hij vreesde echter, dat Klaas hem voor een lafaard zou houden, als hij nu terug krabbelde. En de dwaas was op de achting van zulk een kerel gesteld!

— Moet ge daar nu zoo lang over dubben? vroeg de smokkelaar.

— Neen! Ik zal meegaan... Tegen elf uur ben ik overmorgenavond hier! beloofde Walter.

— Dan zijt ge een flinke vent. Een jongen als gij mag geen suikermannetje zijn, maar moet avonturen beleven.

Er volgden nu voor Walter twee dagen van hevige spanning. Hij voelde wel, dat hij iets gevaarlijks beloofd had; te meer daar vader ook te Knokke was. Maar Walter sliep alleen op een kamer met een groot raam. Als hij er door klom

kon hij op 't dak van de keuken geraken en zich dan langs een goot op den grond laten zakken. Hij had dit al nauwkeurig bestudeerd. Niemand zou bemerken wat hij deed.

— — — — —

De voorname avond brak aan. Even na tien uur lag de gansche familie Emmens in de rust. Walter had zich niet ontkleed en zat op den rand van zijn bed. Het was donker met overdekte lucht en de wind zoefde om de villa.

— Echt smokkelweer, zei Walter bij zich zelf. O, dat zal iets zijn om te Gent aan de kamaraden van school te vertellen! Wat zullen ze jaloersch zijn!

Maar toch bonsde soms zijn hart als een hamer...

Het werd nu tijd om te vertrekken, anders zou Klaas Venkels denken, dat hij niet durfde komen en er alleen op uit gaan. Zacht opende Walter het raam. Te voren had hij zijn regenjas, zijn muts en schoenen naar boven gebracht. In den hof stond een dikke stok klaar. Hij moest toch een wapen hebben... Men kon nooit weten. Als een tolbeambte hem vast wilde pakken, zou Walter hem een fermem trek geven. Zoo toch maakte de knaap zich zelf wijs.

Walter geraakte buiten. Vóór vier uur zouden ze terug zijn van Sluis, had Klaas gezegd.

— En dan lig ik te half vijf te bed en niemand heeft iets bemerkt, beweerde Walter.

In de buurt was er licht in villa's en hotels. Veel badgasten waren nog op wandel. Walter hoorde muziek van radio's.

Maar weldra kwam hij in het veld. Ha, het was hier toch vreemd, zoo laat. En vooral aan het bosch voelde Walter zich eenzaam. De wind zuchtte zoo akelig door de takken. Alles scheen nu anders in het duister en hij moest zelfs een tijdje zoeken naar de hut van Venkels.

Klaas verwachtte hem. Hij zat in het donker.

— Ha, ge hebt woord gehouden; dat is flink van u, zei de smokkelaar.

— Als ik iets beloofd, doe ik het ook, blufte Walter.

— Vooruit dan! Geen tijd verloren! We moeten vóór vier uur terug zijn.

Onderwege vertelde Klaas, dat hij dicht bij Sluis in een huisje moest zijn, waar de kruiken klaar stonden. Lang behoefden ze er zich niet op te houden.

— Ik laat me niet vangen! blufte Walter en hij zwaalde met zijn stok. Liever sla ik een douanier een paar gaten in den kop, vervolgde hij.

Plots dacht hij aan den heer, dien hij een buil had gegoooid. Toen beloofde hij beterschap aan zijn moeder en nu zwierf hij hier met een smokkelaar. Zijn ouders moesten het eens weten. En

moeder had vandaag weer hoofdpijn gehad! Even kwam er een zweem van spijt bij den knaap.

— Och, 't is toch maar een avontuur, maakte hij dan zich zelf weer wijs. Ik doe het om eens wat te beleven en niet om den drank of geld. Vader en moeder houden me veel te kort.

Klaas nam allerlei wegels door weiden, over akkers en dijken. Hij vergiste zich nooit en stapte snel door.

Na anderhalf uur hoorde Walter een klok slaan.

— Dat is op den toren van Sluis, fluisterde Klaas. Nu maar uw mond houden. We behoeven geen Hollandsche kommiezen tegen de lamp te loopen.

O, weer klopte bij Walter onstuimig het hart.

Klaas ging het stadje niet binnen, maar trok langs de oude wallen en bleef vóór een huisje staan.

— We zijn er, zei hij zacht. Kom, we gaan al achter.

Hij klopte dan drie maal op een luik... Walter vond dit alles zeer geheimzinnig en avontuurlijk. Even later werd de deur geopend. Klaas sloop binnen en Walter volgde.

— Ge zijt niet alleen? vroeg iemand.

— Neen! Ik heb een helper mee, antwoordde Venkels. Een jongen!

De bewoner van het huisje stak een kaars aan, en bekeek Walter van het hoofd tot de voeten.

— Dat is geen arme sukkel, merkte hij op.

— Een zoontje uit een villa. Hij wilde eens zien, hoe we smokkelen...

— Het is stom van u hem mee te nemen.

— De jongen zal zwijgen...

Walter voelde zich beleedigd. Meende die Sluizenaar nu, dat hij voor verrader zou spelen.

De man van het huisje zette drie glazen op tafel en schonk ze vol met genever.

— Drink meel! sprak Klaas tot Walter. Dat is goed tegen de kilte van den nacht. Toe, sla den borrel vlug achter de kiezen.

Walter proefde eens en vond den drank afschuwelijk, maar hij wilde toch niet voor een flauwerik daargaan en ledigde het glas. Het leek wel of de genever op zijn maag brandde.

De Sluizenaar opende een val in den houten vloer en daalde in een soort van hol.

— Hij haalt de kruiken boven, zei Klaas, en Walter vond dit ook weer zoo buitengewoon avontuurlijk.

O, wat zou hij te Gent kunnen opsnijden over dezen nacht!

Klaas nam de kruiken aan en de ander kwam weer boven. Venkels trok een vuile portefeuille uit zijn zak. Er werd gerekend en betaald. De mannen bonden de kruiken met touwen aan el-

kaar en Walter kreeg er acht tot vracht, vier op zijn borst en vier op zijn rug. Hij was nu op en top dranksmokkelaar!

Venkels toefde niet lang.

— We zijn weg, zei hij.

En weer gingen de twee blauwers langs de eenzame wegels en dijken. Soms bleef Klaas staan en dan spitste hij de ooren. Walter klemde den stok vaster in de hand. Maar de jongen had zoo'n akelig gevoel. Hij werd wat duizelig. Het was door den borrel, dien hij ingezwolgen had, doch bij zich zelf mompelde hij, dat hij slaperig werd.

Na een tijd zei Klaas:

— We zijn weer over de grens, in België. Uw mond houden. En als ik fluister: « Vlucht », loopt ge me zoo hard, als ge kunt, na.

— Is er gevaar? vroeg Walter, met bevende stem.

— Neen, neen, maar we moeten er toch altijd aan denken. Niet benauwd zijn!

— O, ik ben niet bang! blufte Walter nog.

Hij schreed achter Klaas voort, want het pad op den dijk was smal. Dan gingen ze door een weide, voorbij een hoeve. Ze bereikten een steenweg.

— We zijn aan den Vrede! fluisterde Klaas.

Dat was een bekende herberg, en hoeve.

— Halt! klonk het plots.

— Vlucht! zei Klaas op gedempten toon.

Walter zag twee gedaanten, die als uit het donker opdoemden en van schrik scheen hij geen stap meer te kunnen doen. Nu moest hij den tolbeambte, die op hem toesprong, een slag op den kop geven, maar de stok ontgleed aan zijn hand. En Walter begon te weenen.

— O, schiet me niet dood! smeekte hij.

— Dat zullen we niet doen! klonk het terug. Wat hebt ge daar bij u?

— Kruiken genever! Maar ze zijn van Klaas Venkels. Ik ben zoo maar eens mee gegaan!

Er waren twee beampten en een belichtte Walter met een electrische zaklantaarn.

— Hoe heet gij? vroeg hij.

— Walter Emmens. O, laat me naar huis gaan, als 't u belieft. Ik ging maar mee uit avontuur.

— En waar woont ge?

— Te Gent... maar ik ben nu op de villa te Knokke...

— En hoe kent gij Klaas Venkels?

— Door Leon, een kamaraad. Zijn vader is hovenier bij ons. En Klaas is zijn oom.

De tolbeampten spraken even met elkaar en besloten Walter mee te nemen naar het politiebureau te Knokke.

Onderwege vertelde de jongen alles van zijn avontuur. O, hoe angstig was hij nu! Hij vreesde, dat hij in de gevangenis zou gestoken wor-

den. Weer vroeg hij om naar huis te mogen gaan.

— En dan stil door het venster klimmen en in uw bed kruipen, en morgen gebaren, dat er niets gebeurd is, zei een der kommiezen. Neen, ventje, zoo gaat het niet. Uw ouders moeten in elk geval weten wat er gebeurd is.

Het was nog een lange wandeling naar het bureel op het dorp. Een politieinspecteur vernam het vreemde verhaal, en hoorde Walter nog eens uit. Dan besloot hij den knaap naar huis te brengen. De tolbeambten namen de kruiken genever in beslag. Walter was nu ongesteld van de genever.

De inspecteur en Walter kwamen aan de villa.

— Nu kan ik wel alleen binnen, zei de jongen.

— Dat zoudt ge willen, he! Neen, manneke, zoo gaat dat niet.

En de inspecteur belde aan. 't Duurde wat, eer de deur geopend werd door mijnheer Emmens zelf. Hij was eerst verbaasd, dan verschrikt toen de politieambtenaar hem zei, dat hij zijn zoon thuis bracht. De vader kon het bijna nog niet gelooven, dat Walter niet rustig te bed lag. Hij noodigde den inspecteur binnen en hoorde zijn verslag. Walter zat daar met gebogen hoofd en benepen hart.

— Smokkelen, zei mijnheer Emmens. O, wat zal ik nog allemaal moeten hooren! Wat steekt

die rakker toch in zijn hoofd? En hij heeft genever gedronken. Natuurlijk, 't eene hoort bij 't ander.

Walter zag er bleek en erg vermoeid uit. Zijn vader bracht hem eerst te bed.

— Morgen spreken we wel verder, verzekerde hij.

Dan praatte hij nog eenigen tijd met den inspecteur, dien hij dankte voor zijn optreden.

— — — — —
Gelukkig voor Walter bleef het geval zonder gerechtelijke gevolgen. Op smokkelen staat er anders toch zware boete en gevangenisstraf.

Mevrouw Emmens had geweend, toen ze alles hoorde. Walter mocht niet meer alleen uit. Hij moest met zijn ouders aan het strand zitten. En als vader naar Gent ging, nam hij Walter mee. Hij kon hem immers niet vertrouwen. Op die dagen moest de jongen op het kantoor schoolwerk maken. Of hij mocht wat wandelen in het tuintje van den portier. Hij had zijn vacantie leelijk bedorven. Zijn ouders bleven hem nu streng behandelen. En dat deden ze uit liefde, want ze baden God, dat hun jongen toch niet op den slechten weg zou geraken.

Klaas Venkels was niet in zijn hut, toen de gendarmen op hem loerden. De sluwe smokkelaar verhuisde voor een tijd naar Retranchement, een Hollandsch dorpje juist over de grens. Het was hem gelijk waar hij woonde.

De hovenier Venkels, schaamde zich voor zijn broer. Hij was ook bedroefd, omdat Klaas zich zoo slecht gedroeg.

't Werd half September en de familie Emmens keerde naar Gent terug. Walter verzweeg zijn avontuur voor zijn kamaraden.

In November las vader in zijn dagblad, dat Klaas Venkels voor smokkelarij aangehouden en te Brugge opgesloten was. Hij had weer gesmokkeld en geschoten op een tolbeambte, die gelukkig slechts licht gekwetst was.

— Dat is nu de man, voor wien ge zulk een bewondering hadt, zei de heer Emmens tot Walter. Een misdadiger, welke een ambtenaar, die zijn plicht doet zou vermoorden. Jongen, moge het gebeurde van dien nacht toch een goede les voor u zijn! Vlucht het kwaad...

Walter dacht nu beter na. Hij besepte het thans ook, dat Klaas Venkels een slecht karakter had. En door diens bluf had hij zich laten beïnvloeden. Hij had den lafaard, die te lui was om eerlijk werk te verrichten, en een ambtenaar wilde dooden, voor een held gehouden.

Neen, Walter vergat deze les niet. Zijn moeder praatte dikwijls met hem, en onderwees hem in het goede.

Walter had nog dikwijls te strijden met zijn karakter, maar toch deed hij zijn best om kwade neigingen te overwinnen. En dan is een kind op den goeden weg...

E I N D E.